

عنوان مقاله:

تحلیل مسیرهای استعدادیابی ورزشی در کشورهای منتخب جهان

محل انتشار:

دومین همایش ملی استعدادیابی ورزشی (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

حسین عیدی - استادیار دانشگاه رازی کرمانشاه،

همایون عباسی - استادیار دانشگاه رازی کرمانشاه،

بهمن عسگری - کارشناس ارشد دانشگاه تربیت معلم

خلاصه مقاله:

استعدادیابی در حال تبدیل شدن به یک بازار بزرگ است. در حوزه های مختلفی مانند ورزش، هنر و تعلیم و تربیت، محققان به دنبال یافتن موثرترین روش ها برای شناسایی نخبگان هستند. این حوزه ها در بیشتر جوامع همدیگر همپوشانی دارند و علی رغم منابع مالی محدود، رقابت سطح بالایی برای دستیابی به اوج موفقیت در این حوزه ها وجود دارد (1). از طرف دیگر، تحقیقات نشان دهنده آن است که افراد مستعد برای رسیدن به اوج موفقیت و نخبه شدن نیازمند 10 هزار ساعت زمان و 10 سال فرصت می باشند (2). در عالم ورزش، شناسایی استعداد مفهوم جدیدی نیست. با این حال، به این موضوع توجه علمی و کارشناسانه شده است. در اواخر سال ۱۹۶۰ و اوایل ۱۹۷۰ در اکثر کشورهای اروپای شرقی، روش های ویژه ای برای شناسایی ورزشکارانی که دارای توانایی های بالقوه بالایی بودند، کشف شد. بیشتر افرادی که در بازی های المپیک ۱۹۷۲ مدال کسب کردند به ویژه از کشور آلمان شرقی که به طور علمی انتخاب شده بودند، نتیجه فرآیند شناسایی استعدادها بودند. مدل های مختلفی برای شناسایی استعدادهای ورزشی در کشورهای مختلف جهان وجود دارد و هر کدام از آنها مسیرهای مختلفی را دنبال می کنند. در ایرلند و انگلستان مدل مشارکت ورزشی مستمر در طول عمر، در دانمارک استعدادیابی ورزشی با تاکید بر محیط، در چین مدل نظامند استعدادیابی و در آمریکا مدل مدرسه محور و ... را می توان نام برد (3). با توجه به اهمیت استعدادیابی ورزشی و ورزشیۀ متابه زیر ساخت موفقیت سیستم های ورزشی نخبه، شناسایی و الگوبرداری مناسب از سیستم های موفق استعدادیابی در کشورهای موفق دنیا یکی از مسیرهای موفقیت برای کشورهای در حال توسعه ورزشی از جمله ایران می باشد. بنابراین، این تحقیق با هدف بررسی مدل ها و مسیرهای استعدادیابی در کشورهای منتخب دنیا و ارائه بازخوردی برای ایران انجام گرفت.

کلمات کلیدی:

فرآیند استعدادیابی، پرورش ورزشکاران نخبه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/229948>

